

Дзіця чакае вашай дапамогі

Каталіцкі Касцёл, наша Маці, спрадвеку клапаціцца пра ўсіх вернікаў, а асабліва апякуецца тымі, хто найбольш гэтага патрабуе. Да тых апошніх належаць хворыя, убогія, пакутуючыя, адкінутыя, а таксама дзеці-сіроты, дзеці-інваліды, дзеці з дамоў дзіцяці. Хіба кожны з нас можа сказаць, што мэтай чалавечага жыцця з'яўляецца шчасце. Для хрысціяніна першародная мэта – вечнае шчасце ў Божым Валадарстве, але дапускаю, што кожны чалавек хоча быць шчаслівым таксама тут, на зямлі.

У звышнатуральным сэнсе чалавечае шчасце асноўваецца на аб'яднанні з Богам – Найвышэйшым Дабром. Таму, каб чалавек быў шчаслівы ў зямным жыцці, вельмі важную ролю адыгрывае супольнасць, яднанне з людзьмі, якое адбываецца цераз любоў.

Часцей за ўсё дзецям з дамоў дзіцяці не хапае кантакту з самымі блізкімі людзьмі: з бацькамі, якіх не можа замяніць цалкам ніякая асяроддзе. Таму ў адпаведнасці з думкай, якая вынікае са слоў Хрыста: “Што зрабілі вы аднаму з гэтых братоў Маіх найменшых, тое Мне зрабілі” (Мц 25, 40) – Касцёл спяшаецца на дапамогу тым дзецям, каб падзяліцца з імі любоўю, жадаючы шчасця для іх. Ужо на працягу некалькіх гадоў на святы Божага Нараджэння і Вялікадня клерыкі Вышэйшай Духоўнай семінарыі адпраўляюцца ў дамы дзіцяці, каб падзяліцца з імі радасцю ад Нараджэння і Змёртвыхпаўстання Пана, адначасова несучы дапамогу дзецям, якія найбольш яе патрабуюць. †

{mosimage} **Сваімі перажываннямі захацеў падзяліцца з чытачамі клерык Юзаф Сярпейка**, які ўжо на працягу некалькіх гадоў з'яўляецца актыўным удзельнікам акцыі дапамогі дзецям, якія ў чым-небудзь маюць патрэбу.

З якіх пор ты ўдзельнічаеш у акцыях дапамогі дзецям?

З другога курсу. Гэтая справа існавала задоўга перад тым, як я паступіў вучыцца ў семінарыю і іншыя ксяндзы і клерыкі апекаваліся дзецьмі.

Як клерыкі ўдзельнічаюць у справе дапамогі дзецям?

З ахвотай семінарысты ўключаюцца ў справу дапамогі дзецям. Звычайна тыя, хто бярэцца за гэтае заданне, працягвае ў ім удзельнічаць аж да заканчэння семінарыі. Гэта сведчыць пра тое, што гродзенскія клерыкі ўсведамляюць неабходнасць дапамагаць дзецям з дамоў дзіцяці. Гэта, па-моёму, яшчэ больш служыць падрыхтоўцы будучых святароў да душпастырскай працы.

Якія цэнтры наведваюць клерыкі?

Мы бываем у Доме Дзіцяці ў Радуні і ў гродзенскім дзіцячым садку №5, наведалі дзяцей-інвалідаў у Галавічполі і ў Парэччы, а таксама - бяздомных дзяцей у прытулках у Радуні, Сарасеках, Лойках і ў Гродне.

Якую мэту вы ставіце падчас выездаў? Чым непасрэдна для цябе ёсць такая акцыя?

Самая важная справа – знаходзіцца сярод дзяцей. Хочацца проста быць з імі, каб яны не адчувалі сябе самотнымі і ведалі, што яны камусьці патрэбныя. Звычайна мы купляем дзецям невялікія падарункі, але гэта другарадная справа. Па-моёму, акцыя дапамогі

дзецям асноўваецца на тым, што мы вучымся ад іх, а яны – ад нас.

Прабач, чым гэтыя дзеці дзеляцца з вамі?

Перш за ўсё - дзіцячай праўдзівасцю. Дзеці адкрыты найбольш на прыезд валанцёраў, з якімі дзеляцца сапраўднай радасцю. Мы вучымся ў дзяцей дапамагаць бліжнім. У якасці прыкладу я хацеў бы прывесці дзяцей з Галавічполя. Яны – інваліды, з пэўнымі недаразвітацямі. Пры сустрэчы з імі адчуваецца, што для тых дзяцей няважна, што яны такімі нарадзіліся. Яны ўспрымаюць проста сябе такімі, якімі ёсць. Менавіта супрацоўніцтва дапамагае ім у жыцці. Калі дзіця не можа чаго-небудзь зрабіць з-за недаразвіцця пэўных часткаў цела, то іншае дзіця спяшаецца яму на дапамогу.

Пра што дзеці пытаюць часцей за ўсё ў клерыкаў?

Пра Бога і семінарыю. Асабліва тады, калі бачаць нас у сутанах, то могуць спытаць, што такое сутана. Што такое семінарыя? Дзе яна знаходзіцца? Часцей за ўсё клерыкі слухаюць расказы дзяцей пра свой сад, пра трусоў, якіх адкормліваюць у Доме Дзіцяці, пра свае ручныя працы і г.д. Варта знаходзіцца з дзецьмі, каб проста іх слухаць, павучыцца ад іх адкрытасці на свет. Самае важнае пытанне, якое часта можна пачуць: “Калі яшчэ вы прыедзеце да нас?”

Калі вы едзеце ў Дом Дзіцяці, то у вас ёсць якая-небудзь падрыхтаваная музычная ці паэтычная праграма?

Спецыяльна прадбачанай канцэртнай праграмы няма, але тыя клерыкі, якія ўмеюць іграць на гітары, часцей за ўсё бяруць яе з сабой, каб паспяваць з дзецьмі пад яе акампанемент. Калі мы накіроўваемся ў Дом Дзіцяці, то заўжды бяром з сабой новыя запісы ансамбля “Ave”. Пасля нашага ад’езду дзеці развучваюць рэлігійныя песні, а калі мы ў чарговы раз іх наведваем, то яны спяваюць тыя песенькі, а нават даюць свае невялікія канцэрты.

Ты адчуваеш патрэбу дапамагаць дзецям? Што табе даюць гэтыя сустрэчы?

Праблема дзяцей-сіротаў, пакінутых, інвалідаў – заўжды вельмі актуальная. На маю думку, удзел у акцыях дапамогі дзецям выплывае са спецыяльнага прызначэння. Бог адкрывае сэрца маладога чалавека на патрэбы маленькіх так, што з’яўляецца гарачае жаданне, як пісаў св. Павел “быць усім для ўсіх”.

{mosimage} Пра акцыю “Дзіця чакае вашай дапамогі” раскажа чытачам клерык Павел Аляскевіч.

Штогод у IV нядзелю Вялікага посту мы праводзім акцыю “Дзіця чакае вашай дапамогі”. У гэты дзень старэйшыя клерыкі адпраўляюцца ў гродзенскія парафіі, каб сабраць ахвяры для дзяцей-сіротаў. Такая справа паўстала па ініцыятыве духоўнага айца А. Радзевіча, клерыкаў і прадаўжаецца ўжо чацвёрты год.

Калі мы збіраем ахвяры для дапамогі дзецям, то гэтую падзею ўспрымаем як бы інакш, чым, калі ма збіраем звыкла ахвяры. Так адбываецца таму, па-моёму, што мы ведаем, што матэрыяльныя сродкі, сабраныя падчас акцыі, пойдучы на падтрымку тых, хто - найбольш пакінуты, пакрыўджаны, каму не хапае бацькоўскай любові ў сённяшнім свеце. Хтосьці можа сказаць, што мала дапамагавым дзецям. Аднак, дастаткова адзін раз адправіцца ў Дом Дзіцяці ці ў прытулак, каб пераканацца, колькі радасці атрымліваюць дзеці ад сустрэчы з тымі, хто іх разумее.

Такая акцыя вучыць нас бліжэйшага падыходу і адкрытасці на дзяцей, можа быць

эфектыўным сродкам ад раўнадушша. Мы сустракаемся з адкрытасцю з боку людзей, за якую ўсім ахвяравальнікам – аддзяч, Божа. Нашая прысутнасць таксама пабуджае дзяцей да актыўнасці, напрыклад: калі мы запрашаем іх у семінарыю, то яны прыязджаюць з ахвотай, звычайна з падрыхтаванай “канцэртнай праграмай” і цэлы дзень праводзяць з намі. Кантакт з дзецьмі пабуджае кожнага з нас, клерыкаў да адказнасці за тых дзяцей ў тым сэнсе, што мы не можам раптам парваць сувязь з дзецем, бо гэта прычыняе яму вялізны боль. Праз дзеці Бог хоча ўздзейнічаць на сталасць нашай чалавечнасці.

{mosimage} **Сваімі ўражаннямі ад побыту з дзецьмі, якім патрэбна дапамога, хацеў падзяліцца клерык Ігар Мутрук**

На канікулах падчас Божага Нараджэння я меў нагоду, як прадстаўнік сваёй парафіі, быць у прытулку для дзяцей-сіратаў і інвалідаў у Зельве. Што датычыць маіх успамінаў, то скажу толькі, што ад іх трэба павучыцца пакоры і суцішанасці, праўдзівасці. Па-моему, дзеці з прытулку найбольш падабаюцца сваёй нявіннасцю і безабароннасцю. Гэтыя дзеці бяруць прыклад ад сваіх настаўнікаў і выхавацеляў, але і прыкладам для іх можа быць таксама ксёндз ці клерык, які адкрыты на іх патрэбы і прыходзіць ім на дапамогу.

Да вышэй прыведзеных выказванняў я хацеў бы толькі яшчэ дадаць, што дзеці патрабуюць дапамогі з боку людзей добрай волі. Для прыкладу можна ўзяць Дом Дзіцяці ў Галавічполі. Яго выхаванцы сустрэлі нас з вялікай радасцю, у размове звярталіся да нас як для блізкіх сяброў. Але найбольш здзівіў мяне той факт, што якісьці хлопчык назваў аднаго з клерыкаў “тата”, а адна дзяўчынка без слоў абняла мяне сваімі ручкамі і доўга не хацела адпуская. Безумоўна, дзецям з дамоў дзіцяці не хапае блізкасці маці і бацькі. Таму нашая місія заключаецца ў тым, каб знаходзіцца з тымі дзецьмі, падтрымліваць іх малітвай і чынамі, адведваючы, дапамагаючы ў матэрыяльным плане, дораць цеплыню свайго сэрца. Падчас Вялікага посту асабліваю актуальнасць набірае міласціна, якая абуджае духа чуласці і любові, адкрытасці на патрэбы бліжніх...

Карацей кажучы, дзіця чакае вашай дапамогі. **размаўляў клерык Павел Эйсмант**